

selv at bringe Forslag ind, og Forslagets Indbringelse staae bag ved. Kun naar Regjeringen veed, at bag ved Forespørgselen ligger Medlemmernes egentlige Handkraft, først da faaer Forespørgselen Betydning. I dette Tilfælde er man nu gaaet Forespørgselen forbi, og dette Lovforslag foreligger som en forstærket Forespørgsel, men skulle vi derfor standse det, førend vi komme til det Trin, hvor vi kunne faae et Svar? Den ærede Minister har meget rigtigt bemærket, at paa dette Trin kan og bør Regjeringen ikke give noget bestemt Svar; det er altsaa paa det næste Trin, vi skulle høre Regjeringens Svar, saa kan det maaskee være paa Tiden, at enten Forslagsstilleren af sig selv tager Lovforslaget tilbage, eller gjør det paa Anmodning, eller fordi man tvinger ham dertil, idet vi ikke lade Forslaget gaae videre; men, saaledes som Sagen nu staaer, troer jeg, at man, ved ikke at tilstaae den Fremme, giver den modsatte Anskuelse, at der ikke behøves en saadan Lov, der forandrer tidligere Bestemmelser, for stor en Styrke. Hvis man ikke lod denne Lov fremme i dette Stieblik, da vilde man let, især naar man har lagt Mærke til de ikke ubetydelige „Gør“, der ere raabte i Anledning af den ærede Forslagsstilleres Udtalelser, troe, at der hersker en alvorlig Mening for at ville beskytte den berettigede Lægepraxis ligeoverfor den uberettigede, som ikke er Dvafsalveri. Det er ikke en væsentlig Forskjel, der ligger i disse to Ting, det ene er at beskytte et Laug, det andet er at sørge for god Sundhedspleie, og hvormeget jeg end erkjender Rigtigheden af en Deel af hvad det ærede Medlem for Thisted har sagt, skal jeg dog meget raade til, at man lader Lovforslaget gaae til næste Stadium, som Forespørgsel til Regjeringen. Jeg vil ved denne Leilighed bemærke, at næsten alle store Sager i constitutionelle Stater ere bleve: dreve igjennem ved, at Medlemmerne have benyttet deres Forslagsret til gjentagne Gange at forsøge paa at skaffe Love tilveie, indtil Regjeringen tilsidst har indseet Nødvendigheden af at skaffe en Lov tilveie, og selv er kommet frem med et Forslag. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at deri ligger Hovedforskjellen mellem de Lande, hvori Medlemmerne ikke ere tillagte

denne Forslagsret, og de Lande, hvor man derimod har en saadan, at i de Lande, hvor Medlemmerne ikke have den, og altsaa heller ikke kunne benytte dette Middel, der er altid den constitutionelle Udvikling bleven staaende paa Halvveien.

Ne: Ja, jeg vilde rigtignok ønske, at Lovforslaget maatte gaae videre end til den blotte Forespørgsel; at det som Forespørgsel, som det allerede er fremkommet til Thinget, maa finde sin Besvarelse i en Lov. Det ubrøder mig forøvrigt, at det ærede Medlem fra Thisted (Schack), der i Særbeleshed har inhæret, at et saadant Lovforslag ikke burde fremkomme paa den Raade, men directe fra Regjeringen, synes at have glemt; at en anden meget vigtig Lovordning har fundet Steed omtrent paa samme Raade, nemlig at Initiativet ligesom er kommet fra Thinget. Det var Loven om det borgerlige Egteskab, der fremkom fra den ærede Viceformand i et tidligere Folkething, og hvortil Regjeringen sluttede sig med et Lovforslag, der blev overgivet til Udvalget, hvoraf den ærede Deputerede selv var Medlem. Jeg seer ikke, hvorfor man ikke her nu skulde gaae frem paa samme Raade, saa at man altsaa fremmer denne Lov, og at Regjeringen derpaa træder til med sit Forslag eller de Raad, de Bink og den Veiledning, som den maatte kunne give.

Schack: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Jeg troer ikke, at det hidtil ved Spørgsmaal om Lovforslags Fremme er kommet til Afgjørelse, hvor ofte et Medlem kan faae Ordet; da der imidlertid ikke er nogen Bestemmelse herom, skal jeg ikke ved denne Leilighed nægte den ærede Taler Ordet.

Schack: Jeg troer dog, at der har været Tilfælde, hvor man ved Taler om en Lovs Fremme har talt flere end to Gange (Jo!). Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at jeg finder aldeles ingen Lighed mellem et Lovforslag om Dvafsalverie, som til en væsentlig Grad maa beroe paa Specialkundskab, og et Lovforslag om Egteskabs Indgaaelse som det nys berorte; dette er jo netop et Spørgsmaal, hvor der et er Tale om Specialkundskab; men som beroer paa Enhvers almindelige Livsanskuelse; og det vilde vist være aldeles urigtigt, at drage Analogie fra det ene til det andet af